

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Pars prior probatur multis auctoritatibus, & ratione. Sententia Panormitani refertur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ipsam veniamus, docendum est in antecessum duo esse genera simoniae. Nam vera simonia in eo consistit, si quis aliquod premium temporale recipiat pro re quapiam sacra. Hoc genus simoniae jure divino vetitum est, ut constat ex cap. VIII. Actorum: ubi legimus Simonem magum emere voluisse donum Spiritus sancti, quod per impositionem manuum dabatur. Alterum simoniae genus jure ecclesiastico introductum est. In eam autem inciditur quando res Dei ministerio consecratae, aut pro sustentatione Presbyterorum dedicatae, venduntur: quae licet non sint res spirituales, aliquid tamen spirituale connexum habent, ut loquuntur Canonici juris interpretes & Theologi; id est, considerantur quasi pendentes à functione quadam spirituali. Priscis temporibus, quando videlicet ordinationis vocabulo comprehendebantur impositio manuum & provisio Beneficij, inutilis erat illa distinctio: quia is qui simoniam committebat in verae simoniae crimen incidebat.

II. Sed ut ad rem redeamus, sic censeo. Si ratio habeatur prisci moris & auctoritatis antiquorum patrum, puram esse simoniam, si quis, etiam post ordinationem, pecuniam recipiat; excepto tamen salario Notarij, quod exhiberi debet secundum operam ejus. At si novi juris ratio habeatur, Annatae liberari possunt à suspicionem simoniae.

III. Pars prior facillimè probari potest, adductis auctoritatibus Gennadij Patriarchae Constantinopolitani & sancti Gregorij, Iuris Graeco-Romani, Zachariae Pontificis, & Synodi Parisiensis sub Ludovico Pio; quarum supra facta mentio est. Quibus addi possunt testimonia Doctorum, Guilielmi videlicet Durandj Episcopi Mimatenfis, & Deputatorum Nationis Gallicanae in Concilio Constantiensi, quorum loca supra laudata sunt, & determinatio Concilij Basileensis. Ratio hujus sententiae hinc petitur, quòd cum pecunia illa detur contemplatione ordinationis, aut ob confirmationem electionis, gratia sancti Spiritus venundatur. Neque admitti potest, ut supra laudari auctores adnotarunt, distinctio illa, an pecunia detur ante vel post ordinationem; tametsi verum sit mediocre pecuniae summam accipi potuisse pro jure installationis, juxta Novellam Iustiniani, nisi id quoque prohibitum esset à sancto Gregorio. Sed adversus hoc excipi potest ordinationem ab aliquot saeculis separatam esse à provisione Beneficij, ideòque praxim illam simoniae crimine damnari non posse. Respondet Panormitanus, disputans adversus Papam & Episcopos qui pecuniam recipiunt pro expediendis

titulis Beneficiorum, ordinationem conferre potestatem clavium *in habitu*, sed provisionem superioris tribuere exercitium in actu, id est, executionem ordinationis. *Per titulum Beneficij*, inquit, *confertur executio ordinis & clavium, non tantum temporalia bona.*

IV. Secundum verò jus novum, quod auctoritatem addidit tributis quae Beneficiorum possessoribus imperantur pro necessitatibus Ecclesiae Romanae & sustentatione Cardinalium, Annatae ab episcopatibus exactae liberari quidem possunt à crimine simoniae, sed non à vitio avaritiae. Nam post conditum illud jus Curia Romana novo praetextu usa est ad exigendas Annatas, impositionem videlicet & subsidij, cum antea id non soleret, nondum videlicet evulgato Ecclesiae Romanae arcano, posse eam tributa imperare singulis Ecclesiis. Porro necessitatem illam contribuendi sumptus Ecclesiae Romanae, quae inferioribus Ecclesiis incumbit, fundamentum esse Annatarum affirmavit Ioannes de Scribanis in Constantiensi Concilio disputans adversus Deputatos Nationis Gallicanae, itémque Antonius Synodum Basileensem alloquens nomine Eugenij quarti. Tanti autem ponderis visa est haec ratio Ioanni Gerfoni, qui Constantiae aderat pro Natione Gallicana, ut coactus sit excogitare distinctionem quandam, quae in ejus operibus extat, qua concederet Annatas quidem legitime solvi posse, sed modum eas exigendi non posse tolerari. Annatas tolerat titulo subventionis; sed eas simoniae suspicionem laborare ait, si possessio aut exercitium Beneficij impediatur donec pecunia fuerit persoluta. id quod fuse probat in tractatu de simonia. Alibi tamen materiam istam temperat, his verbis: *Status Summi Pontificis & Cardinalium dum recipit & querit subventiones consuetas in oblationibus, decimis, vel Annatis, & similibus, non debet eo ipso de simoniaca pravitate notari. Nisi forte vitium aliud in executionis modo concurrerit, quod vitium corrigi debet, non exinde status minui, destrui, culpari, vel juribus aliunde debitis defraudari, sicut ab infirmo morbus tollendus est, non subjectum vel corpus destruendum. Oppositum verò pertinaciter opponens, notando generaliter de simoniaca pravitate totum statum istum, temerarius esset, nec ferendus.*

V. Sanè Petrus de Alliaco nullam aliam aetate illa probabilem rationem invenit firmandae Annatarum exactiōni quam contributionem pro sustentatione Curiae Romanae; aequumque esse censuit ut quomodo Levitae contributebant decimam suarum decimarum pro Summo Pontifice Iudaeorum, sic omnes contribuerent Annatas pro susten-